

Homilia del bisbe Josep M. Guix, en la missa d'acció de gràcies per la canonització de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer

Catedral de Vic, 23 de novembre de 2002

Estimats Vicari de l'Obra a Catalunya, Vicari general i d'altres concelebrants, excel·lentíssimes autoritats, senyor alcalde de Vic, senyor conseller comarcal d'Osona, alcalde de Roda de Ter i d'altres autoritats, i tots els fidels que heu volgut venir a participar en aquesta Eucaristia d'acció de gràcies. Voldria simplement fer una glossa o un comentari de l'oració col·lecta que hem escoltat en el moment de la salutació, i de l'oració que resarem després de la postcomunió. Les llegeixo ara perquè són com l'índex d'allò que comentaré. Dèiem en la primera oració: "Oh Déu, que vàreu escollir sant Josepmaria, prevere, per a anunciar en l'Església la vocació universal a la santedat i a l'apostolat; concediu-nos per la seva intercessió i exemple, que fent amb fidelitat la feina de cada dia segons l'Esperit de Crist, siguem configurats al vostre Fill i juntament amb la Santíssima Verge Maria, servim amb amor ardent l'obra de la Redempció". I a la postcomunió resarem: "Senyor, Déu nostre, que els sagraments que hem rebut en la celebració de sant Josepmaria reforcin en nosaltres l'esperit de fills adoptius perquè, complint del tot la vostra voluntat, seguim contents el camí de la santedat".

Estimats germans, la primera oració que hem resat fa esment de l'elecció de sant Josepmaria, prevere, per part de Déu, a la qual va saber respondre generosament durant tota la seva vida. Aquesta elecció ens ha de recordar que tots nosaltres, des de tota l'eternitat, també hem estat elegits. I ens ho diu en primer lloc sant Pau, en la carta als Efesis quan escriu –i val per tots–: "Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt dels cels. Ens escollí en Ell, en Crist, abans de crear el món perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills adoptius per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió". En aquest text de sant Pau, nosaltres hi trobem ja una sèrie d'aspectes als quals va sobresortir sant Josepmaria Escrivà de Balaguer. I a més de l'elecció a la filiació divina, aquesta oració col·lecta de la missa subratlla la vocació universal a la santedat i la vocació a l'apostolat. Comentem-ho breument, estimats germans.

Avui, en l'Evangeli, hem escoltat com sant Pere i els seus companys –després apòstols– van ser cridats per Jesucrist a través d'un fet que és totalment al·legòric. Després d'haver passat tota la nit sense pescar res, Jesús els diu que llencin les xarxes. Llavors pesquen tants peixos, que gairebé no els poden arrossegar, i acaba l'Evangeli amb aquelles paraules de Jesús a Pere: "Des d'ara seràs pescador d'homes". I diu que ho deixaren tot i se n'anaren amb Ell. El sant que avui honrem d'una manera especial també, en la seva vida concreta, anà madurant aquesta vocació, que aviat el va portar al seminari, però que després es va anar concretant fins que va tenir, diguem-ho així, la gràcia de l'oració, aquell dia dels sants Àngels custodis. Però tot això no és res més que una concreció d'aquesta vocació que tots els cristians hem rebut a la santedat, a la filiació divina.

Hem escoltat avui, a la segona lectura, unes paraules molt consoladores que no hauríem de perdre mai de vista ni oblidar mai: "Nosaltres sabem que Déu ho disposa tot envers dels qui l'estimen, dels qui ha cridat per decisió seva, perquè Ell, que els

coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives dels seus". Nosaltres hauríem de remarcar aquesta crida que hem rebut de Déu a ser fills seus. Recordeu aquelles paraules tan boniques i tan emotives que vam escoltar el dia de la festa de Tots Sants, un dissabte d'aquest mes de novembre. Sant Joan ens deia: "Estimats, mireu quina paraula d'amor ens ha donat el Pare. Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som! Sí, estimats, ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem. Sabem que quan es manifestarà serem semblants en ell, perquè el veurem tal com és". Aquesta és la primera vocació, la que tots nosaltres hem rebut.

Som cridats en aquesta vida a ser fills de Déu, i com hem escoltat, ho som, encara que aquesta filiació divina, nosaltres l'hem d'anar adobant perquè vagi creixent. No hi ha cap pagès que s'acontenti, després que ha sembrat el gra, dient que ja anirà creixent, sinó que mentre espera la collita, va vetllant contra les tempestes, contra les males herbes, contra aquells animals de camp que la fan malbé. Podríem dir que gairebé acarona aquelles llavors que ha sembrat, i això Déu també ho fa amb nosaltres. Recordeu la segona lectura que cita aquesta menció especial de l'Esperit Sant, perquè Ell vetlla per nosaltres, Ell bufa constantment, Ell vol menar-nos pel camí de la vida fins a portar a una realitat plena aquesta filiació divina que tenim des del moment del baptisme com una llavor. Però nosaltres hem d'ajudar-li amb la nostra actitud ascètica, amb l'esforç de cada dia, perquè Déu no vol que aquest premi que ens té reservat sigui només forja; vol que també sigui ben nostre, i per això hem de col·laborar-hi amb afany, amb generositat.

Déu va escollir sant Josepmaria per anunciar el Crist i la vocació universal a la santedat. Ja hem escoltat en aquelles paraules de sant Pau que Déu ens ha escollit des de sempre perquè siguem sants, siguem immaculats, i això ens ha d'omplir de joia. Déu ha pensat en nosaltres des de tota l'eternitat, i ens ha escollit precisament perquè siguem sants i després el puguem acompanyar i fruit de la glòria eterna, per a tota l'eternitat. I això, que és precisament el que diu la paraula de Déu, és el que va predicar d'una manera especial sant Josepmaria Escrivà. Sant Mateu, en llavis de Jesús, diu: "Sigueu perfectes com és perfecte el vostre Pare celestial". La perfecció és la santedat: Déu ens ha elegit perquè fóssim sants. Sant Pau ho recalca: "Aquesta és la voluntat de Déu, que us estimeu santament". I el Concili, sintetitzant tot el que diu la paraula de Déu i sintetitzant tot el que ens han dit els sants, en la constitució sobre l'Església que resumeix tot això, ens diu: "Tots els cristians de qualsevol estat o condició són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de l'amor".

Estimats germans, Déu ha d'obrir avui el nostre cor a aquesta crida a la santedat. És veritat que tothom pot salvar-se si és respectuós amb la veu de la seva consciència, però nosaltres, fills de l'església, vivim en unes circumstàncies especials, unes circumstàncies privilegiades, ho tenim tot a l'abast de la nostra mà. Tenim la paraula de Déu, tenim els sagraments, tenim l'exemple constant dels sants, tenim la pregària de tota la comunitat, tenim aquesta força interior que ens produeix l'Esperit Sant: deixem-nos portar. En la penúltima celebració de la col·lecta a l'Esperit que fan els joves cada tres o quatre anys, aquí a Catalunya, la consigna era, referint-se a l'Esperit Sant, "deixar fer a l'Esperit"; i aquesta és la consigna que jo us dono. Tots nosaltres tenim l'Esperit Sant en el nostre interior, deixem-li fer. No ens hi girem d'esquena, deixem-nos conduir per Ell. Ja sabeu que la barca, perquè avanci, necessita vent. La barca de vela necessita que la vela estigui ben posada, perquè, si no es fica bé, el vent passa en va, i això és el que ens passa a nosaltres. L'esperit

bufa per a tothom, però de vegades no sabem posar prou bé la vela, i llavors ve el fracàs.

L'esperit d'aquesta vocació a la filiació divina i a la santedat, que hem d'anar perfeccionant, també es manifesta en aquesta vocació a l'apostolat. És veritat que només Déu és sant: ho diu la litúrgia i ho hem cantat en aquí –“Vos sou l'únic sant”–. Però tots els altres estem cridats a ser una imitació cada vegada menys allunyada d'aquest original, Jesucrist. Nosaltres, que confiem en el Fill, amb majúscula, també som cridats a ser sants en el Sant, amb majúscula, que és Crist. I no ens podem quedar aquesta santedat i aquesta filiació divina per a nosaltres mateixos, sinó que l'hem d'escampar, generosament, a tots aquells que són al nostre cor: els nostres familiars, els nostres amics, els companys de treball, els companys de diversió.

La paraula de Déu també és ben clara en aquest aspecte, no és pas un invent del sant que avui venerem, ni és una cosa celestial. Precisament avui, la paraula de Déu ens ho diu d'un mode molt solemne, quan Jesucrist està a punt de pujar a la glòria: “Com el Pare m'ha enviat a mi, així us envio jo a tots vosaltres”. Déu ens envia per continuar l'obra de Jesucrist, que és la difusió de l'Evangeli i mirar de santificar tota la gent. I també en l'Evangeli trobem aquella paràbola que he repetit tantes vegades. Quan aquell pare de família passa per la plaça i veu tota aquella gent, els hi diu: “Aneu vosaltres a treballar a la meva vinya”. I això ens ho diu a tots nosaltres: aneu a treballar a la meva vinya, cadascú en aquell lloc concret on treballa, en aquella professió, en el lloc on viu. Tots, pel fet de ser membres de l'Església, tenim aquest deure i aquesta obligació d'evangelitzar el nostre entorn que Crist va encomanar a l'Església.

Sant Josepmaria Escrivà va viure tot això que hem dit: la filiació divina, la crida a la santedat i l'apostolat, però va destacar també en un altre aspecte que jo ara voldria remarcar, que és la seva joia enmig del treball. Com acostumava a dir, es tracta de santificar el treball “fent amb fidelitat la feina de cada dia segons l'esperit de Crist”. D'aquesta manera subratlla la santificació pròpia, la santificació del mateix treball, i la santificació de tots els altres per mitjà del treball. Nosaltres, quan treballem de la forma més senzilla, en el fons imitem i col·laborem amb Déu Pare Creador. Perquè amb el treball ben fet, col·laborem construint i perfeccionant aquest món en el qual vivim, ajudem a una societat cohibida amb tots els seus valors d'una manera més plena, i amb el nostre oferiment podem obrir-nos en Crist treballador durant tants anys en el taller de Nazareth.

Tinguem-ho present, Jesús era tan redemptor en el taller de Nazareth, treballant d'una manera sentida aquelles fustes, com quan mor a la Creu, uns anys més tard. Certament, és més gloriós, crida més l'atenció, és més sublim morir en la Creu, però l'efecte redemptor era exactament el mateix. I nosaltres som cridats a unir-nos amb aquests dolors, amb aquella fatiga, amb aquella angoixa que certament va viure Crist quan treballava. Quan nosaltres fem la feina, de vegades també ens torturen una sèrie de molèsties, perquè ens cansem. Tot això, unim-ho al treball de Crist, perquè el nostre treball com a cristians és una imitació i una col·laboració en aquest treball redemptor de Crist al taller de Nazareth, i aquesta imitació pot ser també un complement d'aquesta obra santificadora de l'Esperit Sant, que ens empeny a treballar per amor a Déu. Treballem per amor aquests dons que Déu ens ha donat: per amor a la família i per amor a la societat, que és l'única manera com podem compensar d'una manera digna tot allò que nosaltres n'hem rebut.

Vull acabar fent esment del dia de Tots Sants, que és el dia en què nosaltres ens adonem més clarament d'aquesta vocació universal a la santedat. Recordeu que la primera lectura era el fragment de l'Apocalipsi, al qual veiem aquella multitud immensa de sants de tota llengua, de tota nació, de tot país i de tota condició social que van cantant a l'Anyell Immaculat. I això ens diu que són molts els que se salven, els que són sants, molts més dels que nosaltres ens podem imaginar. Són molt pocs els que poden ser canonitzats perquè es requereixen moltes condicions que no estan pas a l'abast del cor de tothom, però hi haurà molts sants al cel. Sants de la nostra família, sants, persones que hem tractat nosaltres en la nostra vida, que hem treballat amb ells, que hem sortit d'excursió, que potser hem fet esport amb ells. Aquell dia vam llegir un fragment de la carta de Sant Joan que ens recordava que som fills de Déu, però que encara no ho som en plenitud, i ens convidava a seguir treballant en aquest sentit per arribar a ser membres d'aquesta multitud immensa de sants que el dia de la festa ens posava davant els ulls. L'Evangelí ens assenyala el camí dels manaments i de les benaurances, i si no volem seguir aquest camí és impossible que arribem al Jutge Final.

Estimats germans, donem gràcies a Déu en aquesta celebració, primer de tot per la declaració ja definitiva de la santedat de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, que es converteix en patrimoni de tota l'Església catòlica. Els que seguiu l'Obra podeu sentir-lo especialment vostre, però no us l'apropieu en exclusiva, perquè és de tota la humanitat, de tota l'Església catòlica. Donem gràcies a Déu, doncs, per aquest benefici. Donem gràcies a Déu també, perquè és un sant molt pròxim en el temps, i molts l'heu conegut –l'hem conegut–. Donem gràcies per tot el que ens ha deixat en el nostre esperit, i sobretot per tot el que ens ha deixat en aquest solc lluminós de santedat de la seva vida. Li demanem que tots nosaltres tinguem constantment dintre del nostre cor aquestes veritats essencials que ell va viure: la filiació divina, l'aspiració a la santedat, l'apostolat, la santificació de les tasques de cada dia convertint-les en oració, per senzilles que siguin.

I tot això sempre sense oblidar aquesta presència de la Verge Santíssima – especialment avui, que és dissabte– sent com ella a collidors de la paraula de Déu amb la lectura i amb la constància en l'oració. Que mirem de ser fecunds en el nostre apostolat, que sapiguem aprofitar les creus, com va fer ella, i sobretot, que tinguem sempre, enmig de totes les foscos, enmig de totes les creus que puguin acompanyar-nos, aquesta fe ferma, cega, en la victòria final de Crist a la vida. Si nosaltres som fidels, també serà la nostra victòria definitiva. Crist ha ressuscitat i nosaltres també ressuscitarem, i volem ressuscitar per acompanyar-lo per tota l'eternitat, en la glòria. Que així sigui.